

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám : 19.166. Előfizetési ára 3 P, példányonként 30 fillér.

Isten országának kenyere.

Minden ország népének meg van a sajátos kenyere. A tipikus hazai föld valami különös zamatot tartogat magában, melyet belesugároz a magasba szökkenő búzakalász minden magocskájába. Csak a Mindenható tudja, hogy ezt a különleges zamatot miért érzi meg nemcsak az ajkunk, hanem a szívünk is. A hazai kenyér látása még oly komoly ábrázatunkat is mosolyra deríti és szívünk táján valami szóval ki nem mondható szent érzés suhan át. Az imádságunkba is belefoglalt kenyér szent jelképe a szülői ház gondoskodó szeretetének.

Örök hazánknak, a mennyországnak is van sajátos szent kenyere, az Eucharisztia. Földi kenyérből lényegül át égi kenyérré. Ki tudja honnan indult el a búzaszem, melyből liszt, majd a legszentebb kenyér születik meg oltárainkon. Csak azt tudjuk, hogy az átváltoztatás szent percében élő és éltető kenyérré magasztosul. Kenyérré, melynek ízet és zamatát már nem emberi ízlő szervünk, hanem lelkünk érzi meg. De nem is akárkié, hanem csak az istenfelő emberé.

Eucharisziánk égi zamatát csak a «lélek» embere érzi meg. Felfedezi benne Isten országának csodás szépségeit. E szépségeket Isten elrejtette és féltve tartogatta azok számára, akik őt szeretik. «Hálát adok neked Atyám! mennynek és földnek Ura! hogy elrejtetted ezeket a bölcséktől és okosaktól és kinyilatkoztattad a kisdedeknek» (Mt. 11, 25.) — mondja az Üdvözítő. Ezzel is hangsúlyozni kívánja, hogy az ártatlan gyermeked lelkeknek tartotta fenn az égi örömek és igazságok teljes élvezését. A lélek embere ezért kiváltságos Isten előtt, amiért is «Élteti őt az élet és értelem kenyérével...» (Sirák fia 15, 3.) A «lélek» embere benső

világának rendezettségé miatt magasabb látókörből szemléli a földi eseményeket is. Erre pedig azért képes, mert eledele a «mennyei kenyér». *Mens impletur gratia*, bensőnk kegyelemmel telítődik — imádkozza az áldoztató pap és ez boldogító figyelmeztetés az áldozó embernek. Elindul napi munkájára, lelke bevetésre kerül a kikerülhetetlen harcokba, de ott a vigasz, hogy nem áll elhagyatottan. Nézzük csak mily erősen állanak helyt a «lélek» emberei s milyen roskadozóvá válnak az erőseknek vélt «földies» emberek.

Lelkünk birodalma kicsinyben az Isten országa, illetve azzá kell tennünk. Ez pedig csak az Eucharisztia által lehetséges. Szentáldozásaink egy-egy követ jelentenek e nagy ország felépítéséhez. Minél több, minél értékesebb szentáldozás, annál felségesebb lesz lelkünk épülő Isten országa. «Isten országa bennetek vagyon» (Lk. 17, 21.) — mondja Jézusunk és ezt fáradságos munkával lehet csak felépíteni. Építő munkánk záróköve lesz az az utolsó szentáldozás, mikor búcsú-zunk ettől a földi országtól, hogy odaát felébredjünk az Isten országában. Ott már nem mozog idegenül az, aki földi életében a «legszentebb kenyér» buzgó élvezője volt. Van tehát lelki értelemben is kenyérprobléma. Nekünk nem mellékes, hogy van-e «égi kenyérünk», vagy nincs. Léte probléma számunkra. Ha a családban kifogy a kenyér és fájdalmas szánakozással jelenti be a családfő a kenyér hiányát, a család minden tagja csaknem megsemmisülve érzi magát. Már kenyérünk sincs! — suttogják vésztijszólan és elhal az öröm a szívekben. Legnagyobb tragédiánk volna, ha a tabernákulum «Betlehemje», kenyérháza egy napon kifosztva, örökké üresen meredne eléink. Nem Uram! csak ezt ne! Mi a júniusi eucharisztikus hónapban azért fogunk buzgón, gyakran áldozni, hogy «Isten országának kenyere» soha ki ne fogyjon és tömegek induljanak el általa a lélek Isten-országának építésére.

Kiss István.

Prohászka püspök úrnapi körmenete.

Prohászka püspök idejében székesfehérvárinak lenni azt a felemelő kiváltságot jelentette, hogy ő nyújtotta nekünk első szentáldozásra az Élet Kenyerét, ő erősített meg bennünket a bérálás szentségében, ő adta át az oltáregyleti s a kongregációs érmet az avatáskor, iskoláinkban ő ellenőrizte tanulmányainkat, hittanvizsgáinkon ő elnökölt, húsvéti lelkigyakorlatainkat ő tartotta s az ő szentbeszédeit hallgattuk a vasárnapi nagymisékben. Hallgattuk! Istenem, de hányszor a székesegyházban! Hányszor figyeltük lélegzetvisszafojtva, mikor áll meg kocsija a nagy templom előtt, aztán végigvonult köztünk hermelinpalástjában sugárzó alázattal áldást osztva, — udvari papjai a szószék ajtajához kísérték, ezüst tálcát nyújtottak feléje, amire ő szent előkelőséggel rátette püspöki keztyűjét, majd átnyújtotta papjainak pásztorbotját, püspöksüvegét s így ment fel a szószékre, ahonnan csuromvizesen jött le, miután a lelkesedéstől és meggyőződéstől túlfűtött hangon agyonverdeste magán a miseruhát.

S azok a nagymisék! Mikor a boltívek áhítatos csendjébe mint gerlebugás beleszólt a püspöki hang: Pax vobis! És mikor a zsúfolt templomban felzúgott áldozáskor a sokaság ajkán az ének: «Imádunk Szent Ostyá, drágalátos manna!» Mily jó volt akkor a néptömeg között állni, valahol a templom közepén, ahol mozdulni sem lehetett s érezni az Anyaszentegyházhoz tartozást: «Szent ház, nagy ház, főltségés ház, apostoli ház». (Prohászka O.)

És azok a szentbeszédek! Egyik év Szilveszter napján, mikor nagyon vészes felhők borultak a magyar égboltra s megint ott szorongtunk vigaszt keresve Prohászka püspök szószéke alatt és vártuk, mit mond most majd a szónokok királya, akkor ő, miután megemlítette, hogy az erdélyi betöréskor egy kis erdélyi

leánya, midőn a menekültek vonatán volt már künn a pályaudvaron, a vonat indulása előtt eszébe jutott, hogy a kanári madarát ott felejtette a lakásban s hazafutott érte, akkor ezek a sejtelmes szavak hangzottak el főpásztori ajkáról: «sötét az ég, ki tudja mi lesz velünk, de feszítsétek ki lelketek vitorláját, aztán előre a csillagatlan éjben, — rosszabb sorsunk nem lehet, legfeljebb elpusztulunk, de azt a kanári madarát, a Szentlélek szavát, ne hagyjátok elnémulni lelketekben.» — Prohászka püspök minden alkalmat megragadott, hogy tanítson. Megtörtént, hogy váratlanul beállított a Ferenc József Nőnevelő Intézetbe (szatmári irgalmasnővérek zárdája), ahol nekünk növendékeknek és hittanisméltési óránk volt — előkészület a hittanórára. A nővér, aki velünk volt, rémületében piros lett, mint a vér, mi leányok pedig fehérek, mint a fal. Mikor megtudta a püspök, hogy a vigilia-böjtöket tanuljuk, remek kis oktatást adott az öskeresztények virrasztásairól, amelyekből ezek a böjtök kialakultak.

De fehérvárinak lenni akkor mást is jelentett! Jelentette azt az ünnepi élményt, hogy Prohászka a városnak majd egyik, majd másik részén látta feltűnni apostoli útjain, hol a vasúti állomáshoz vezető Deák Ferenc-utcán, amint Pestre jött fel konferenciáit megtartani, hol a Széchenyi-utcai akácfa alatt, ahol ő Szent István szellemét kutatta, vagy a sárpentelei országúton, vagy a sóstó nádasai előtt állni, ahol megnézte, hogy «mekkora mélység egy üres madárfészek.» (Prohászka O.) A kommunizmus alatt történt, hogy a földműves nép nem szállította lakáshoz a tejet, hanem aki venni akart, érte kellett menni. Estéknént tehát tejeskannával a kezében megindult a fél város a «tej-út»-ra, amint ezt a kirándulósunkat elneveztük. Mikor egyik nap magam is erre az útra indultam, öreg házunk kapualjában egy magas alak áll meg előttem s kezét az enyémre téve azt kérdi: «Mondd csak kisleánykám, hol lakik F. ügyvéd, őt jöttem meglátogatni.» Felnézek s íme Prohászka püspök áll előttem, — a nagy tisztelettől, ami jelenlétében elfogott, alig tudtam a lakáshoz való feljáratot megmutatni neki. Az öreg ügyvéd súlyos beteg volt s Prohászka tömérdék elfoglaltsága mellett tudott időt szakítani látogatására. Sőt nemcsak beteglátogatásra! Mikor egy vasúti főfelügyelő özvegyét, ki régi gyónója volt, súlyos betegségében meglátogatta, a beteg elpanaszkodta a püspöknek, mennyire fáj neki, hogy betegsége miatt nem hallgathatja a másnapi szentbeszédét, amit Prohászka püspök a felsővárosi templom védőszentjének ünnepén tartott, akkor a püspök leült a beteg ágya mellé s elmondta neki az egész másnapi szentbeszédét. Mikor aztán a beteg megköszönte a püspöki kegyet naivul megemlítette neki, hogy egyik ismerősét, egy péknek a feleségét bízta meg, jól jegyezze meg s mondja el neki, mit prédikált a püspök úr, akkor Prohászka finom évődéssel azt mondotta a betegnek: «Aztán majd ha a pékné valamit kihagy a beszédeimből, csak javítsa ki neki!» Aki hallgatta Prohászka püspök beszédeit, az tudja igazán, mit és mennyit lehetett az ő hatalmas gondolatmenetéből megjegyezni.

Azonban fehérvárinak lenni jelentette még azt is, hogy már 13—14 éves korunktól Prohászka dolgozatait, könyveit olvastuk, tanulmányoztuk s mialatt idefenn a fővárosi leányifjúság a «Milliók regénytárán» nevelődött, addig mi szüntelenül törtük, gyúrtuk magunkat bele Prohászka püspök kulturájába, szellemébe, világnézetébe, lelkiségébe. Innét volt, hogy lelkiekben hihetetlenül kifinomodtunk, igényesek lettünk, mindenki más e téren keveset tudott nyújtani nekünk s ha át is tanulmányoztunk egyéb lelki könyveket, az az utóérzésünk maradt utána, hogy gyenge dolgot olvastunk.

Végre fehérvárinak lenni jelentette minden esztendőben átélni Prohászka püspök úrnapjait. Úrnap volt Prohászka legnagyobb ünnepe: «Jézus az Oltáriszentségben az Egyház gyöngye, lelkem panaszával és reményével hozzánöttem, hát hogyne volna kincsem» — így jellemzi ezt a napot ő. A Ferenc

József-intézet kis bennlakó növendékei végezték a virághintést a körmeneten s erre a napra hetekig tartó próbákkal készülődtek. Kezükben egyforma virágkosarakkal haladt a szentség előtt ez a kis fehér sereg, közvetlenül két leányka hintett mindig a Sanctissimum előtt s nagyon szép, nagyon bensőséges jelenet volt, amikor időközönként váltogatták egymást; ilyenkor négy leányka kétérdreborulva üdvözölte az Oltáriszentséget. És ott a mennyezet alatt haladt az a csupa-lélek-ember és vitte kezében azt, Akinek «az aranyos hullámú búzaföldek szízfőhérré eleven lisztjére s a nevető szőlőgerezdek kristályos, nemes nedvére esett szentséges választása». (Prohászka O.) Vitte az Urat, de hogyan? «Önmagamat elfeledve akarok a legszentebb Oltáriszentség előtt imádkozva leborulni.» (P. O.) Igen, egy nagy-nagy leborulás volt Prohászka püspök egész úrnapi körmenete s egy nagy önátadása, önfelajánlása és önfeledése egész lényének: «és lelkem beléd horgonyoz kitéphetetlenül: „akinek füle van, hallja meg”, zengted végig évezredek bolthajtásain és szavadat erősítve visszhangozzák a századok!» Vajjon meglátta megérezte-e Prohászka püspök mint kutattuk a Szentség mögött az ő arckifejezését, mint figyeltük minden mozdulatát, mit érezhetett, mit doboghatott az ő nagy szíve Urának, Istenének, mily gondolatok lehettek lezárt szemei, nemes homloka mögött, amint kissé oldalra hajtott fejjel vitte a Legszenetebbet: «alázat kell belénk a nagy Isten közelében», — ezt fejezte ki akkor Prohászka püspök egész magatartása. Kezét szorosan összekulcsolta a virágfüzérrel övezett szentségtartó körül: «mintha vadrózsa-koszorút kötnénk az Oltáriszentség aranyos tartóira, virágos tövist s tövises virágot.» (P. O.)

Mikor a Szentséggel a menet visszatért a székesegyházba, a közönséget akik a körmeneten résztvettek nem engedték be a templomba, attól tartva, hogy túlzúfoltság lesz, a közönség azonban a nagy melegtől és fáradtságtól kimerülve egyáltalán nem törte magát, hogy visszakísérje Urát, Istenét a templomba s így aztán üres istenháza várta a nagy Királyt. Egyik alkalommal besurrantam a rendőrkordon mögött a székesegyházba, láttam, hogy a szentélyben már felsorakozott a fehérruhás leánykák csapata, akik előre siettek s a kispapok padjai előtt térdeltek egymással szemben két sorban. Gyönyörű volt az Úr Jézus bevonulása a templomba, — a sok-sok fehérkarínges kispap, a csengetyűk szava, a lobogó gyertyák a kíséző papság, a kórus az «O Salutaris Hostiát» énekelte s a baldachin alatt jött Prohászka püspök, jött az ő szeretett Istenével: «nemcsak az evangélium betűiben, nem, most elevenen áll előttem ragyogó fenségében, a fehérköntösű, aranyfürtű Krisztus, a szépségek, a szentségek, a tisztaságok fejedelme s én földbemélyedő saruját csókolom...» (P. O.) Mikor a püspök az Oltáriszentséggel a szentélyhez ért, akkor a fehérruhás leánykák mind egy ütemre kosarukból egyetlen mozdulattal kiöntötték a tömördek rózsaszírmot a szentség elé, a szentély egy virágtenger lett s a püspök lába egészen elsüllyedt a virág-szőnyegbe. Prohászka letette a Szentséget az oltárra s papjaival térdreborult, az ének- és zenekar pedig a Te Deumot zengte: «Forró ez a nap, nem a napsugártól, hanem az áhítattól, illatos nem a mezők virágitól, hanem a szívek fakadásától.» (P. O.)

Szentségeltétel után Prohászka püspök letette magáról miscruháit, mialatt papsága végigtérdelve a hajóban várta áldását. A püspök szent hódolattal térdelhajtott a tabernákulum előtt s aztán jött oly összegyűjtöttséggel, mint «aki könnyeivel áztatta az oltárt, aki víziókkal járt a Táboron, aki az Urat várta és kívánta mindig és aki sohasem szokta meg a Legnagyobbat, Aki oly közel állt hozzá» — így osztva áldását a papságra. Ilyen volt az a nap «amikor ünnepezt a szeretetünk s a szeretet szava, accentusa, éneke visszhangzott az Oltáriszentségben.» (P. O.)

Hoffer Ilona r. k. hitoktató.

«**Boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot...**»

(Condolatok Kánter Károly életéből.)

Minden nemesre törekvő egyén, még az ókor nagyjai és bölcsei is, az igazságot kereste és az igazság diadalára vágyott. De az ő igyekvésük csak tapogatózás volt a sötétben és rendszereik, valamint vallási formáik nem tudták sem fel deríteni, mégkevésbé győzelemre vinni az igazságot.

De jött Krisztus és világosan kimondta: «En vagyok az út, az igazság és az élet». Majd másutt: «Aki utánam jár, nem jár sötétségben». Boldogok vagyunk mi, akik szomjúhozjuk az igazságot, mert nem kell keresgelnünk, itt él köztünk a mi igazságunk: Krisztus. Szeretettel tárja felénk karjait, csak meg kell látnunk és magunkévá kell tennünk az Ő véghetetlen bölcsességű és örök igazságát.

Boldog emlékü Kánter Károlyunk nemcsak megtalálta és átélte a krisztusi igazságokat, hanem lelkes apostola, tüzesszavú szónoka és kitartó, kemény harcosa is volt.

Papi hivatását egészen természetfeletti motívumok termelték ki lelkéből. Nem karriért akart, hanem az igazságot, Istent szolgálni. Éhezte és szomjúhozta az igazságot. Gyenge egészsége már pályája kezdetén mutatkozott, de ez nemhogy visszariasztotta volna a papiélet nehéz áldozataitól, hanem még forróbb vágyat ébresztett benne az Igazság szolgálata után.

Mikor pedig már az Úr Jézus oltárához érhetett s a szent áldozatot bemutat-hatta, buzgalma csak nőttön-nőtt, hogy diadalra vigye Krisztus igazságát! Eucharisztikus szíve a szentségi Jézus útját tartotta a legcélravezetőbbnek, hogy a lelkek az igazságot megtalálják és belőle éljenek. Ezért felvirágoztatta és áldásossá tette a központi Oltáregyesületet, hogy általa az igazságot éhezők és szomjúhozók ki-elégíttessenek.

Istennel telített lelke szinte túláradt a krisztusi szeretet és krisztusi élet boldogságától, ami egész lényéről lesugárzott. Összeszedettség, önfegyelmzett-sége, alázatossága, türelme és jósága mind a krisztusi igazságnak a gyümölcssei voltak.

Közéleti szereplésében pedig nyíltan síkra szállt a krisztusi igazságok és az Egyház ügye érdekében. Nem törődött vele, ha hitetlen kortársai gúnytárgyává akarták is tenni. Ő tudta, hogy mi a kötelessége és csak ezt tartotta szem előtt.

Azóta több évtized lepergett és az ádáz ellenfeleknek nevét sem igen tudják. Az ő neve azonban tisztelet középpontjába került mindenütt, ahol az igaz-ságért harcolnak. Ezért ő nemcsak éhezte és szomjúhozta, de diadalra is juttatta Krisztus igazságát.

Kongreganista.

MENEDÉK.

Vészben és viharban,
villámlásban, záporban
sehoh, sehoh menedék,
jaj! merre van a fedezék?

Körülöttünk gond, kétség,
sóhaj röppen «Segítség»
s érezzük van menedék,
itt közelben a fedezék.

Van menedék és fedelünk,
ha kilincsen van a kezünk
vihar minket szét nem tép,
ha lábunk a templomba lép.

Ott a vihar elcsitul,
a megrémült arc kisímul,
nyugodtan megpihenvén,
mint gyermek az anyja ölén.

Kolossváry Dezsőné.

Imádkozzunk és dolgozzunk papi hivatásokért!

Ringó kalásztenger hullámozik körülöttünk június havában. Sokat ígérő súlyos kalászfekék himbálóznak előttünk, mintha csak beszélnének és hívogatnának az aratás ünnepi eseményére. Ezt látta az isteni Mester is, mikor tanítványai-val végighaladt földi hazájának mezőin. Lelke előtt nagy távlatok nyílnak meg. A kalásztenger embertömeggé változik lelki szemei előtt és hallja kéro szavát: Uram, küldj munkásokat aratásodba! Urunk körülnevez kísérein. Bizony csak kisdéd nyáj ez a nagy feladatok megoldására. Vágyakozva sóhajt fel: «Az aratás ugyan sok, de a munkás kevés, kérjétek azért az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat aratásába».

A lelki aratás munkás-problémája ma is oly időszerű, mint Urunk idejében. Tömegek várnak a lélek szolgálóra. Sajnos, a mostoha idők megapasztották a munkások számát. A hivatások is nehezebben alakulnak, hiszen annyi mindentől függ a hivatás. Istenfélő család, imádságos környezet, a minimális anyagi források biztosítása, mindannyiunk imája stb. Mindmegannyi komoly tényező Isten hívó kegyelme mellett is. Valljuk meg őszintén, eddig keveset, vagy talán semmit sem tettünk e tényezők mozgósítása érdekében. Szomorúan tapasztaljuk, hogy a júniusi papszenteléseken mily kevés levita fog pappá szentelődni. Itt valamit tennünk kell. A nagy idők átvészélése utáni új világ alapjainak lerakásánál nem hiányozhatnak a lélek munkásai sem. De az ő beállításuk lehetővé tételén már most kell dolgoznunk. Nézzünk körül környezetünkben, hátha találunk arra való, jószándékú ifjút, akit majd Isten hívó szavának segítségével kiszemelhetünk e szent feladatra. Elsősorban imádkozzunk jó hivatásokért, imádkozzunk már működő papjainkért. De áldozzunk is a papnevelés céljaira. Ez nem lehet csak a megyéspüspökök gondja. Valamennyiünk érdeke, hogy minél több és kiválóbb pap szolgálhassa a lelkek üdvét. Sokszor azonban az anyagiakon is múlik, mert számos esetben éppen a szegényebb és sokgyermekes családok fiai éreznek hivatást. Ezeknek felkarolása szent kötelességünk. Emeljük ki őket, taníttassuk és segítsük az oltár elé. E célt szolgálja az 1942. december 23-án kelt pápai Motu Proprio is, mely «Opus vocationum» néven elindította az apostoli mozgalmat. Szervezzük meg minden egyházmegyében és álljunk lelkes tagjai közé. (Esztergomi főegyházmegyei csoportjának székhelye Bpest, IX., Üllői-út 77. Lelkeszi hivatal.)

K.

A SZENTATYA IMÁJA.

Téged dicsér Uram a Lelkem ...	Szüntesd meg — a haragodat ...
Reggel — mikor a nap kel ...	Szállj az emberek szívébe! ...
Tehozzád! száll este a Lelkem ...	Hogy legyen ott újra béke ...
Téged! dicsérlek Uram szüntelen ...	Gyűjtsd meg a szeretet lángját! ...
Nem leszek Hozzád! soha! hűtelen ...	Üzd el onnan végleg a sátnát! ...
Téged! — Mindig magasztallak ...	Hogy legyen a földön végre
Most is! ... Szeretettel várlak!	A nemzetek között is béke!
Mutasd meg dicső Arcodat!	

Fogthüý Jolán.

Gondolj gyakran a názareti Szentcsaládra! ... Három szentéletű, igaz-embert hozott benne össze a Gondviselés, akik közül egy, a Fiú — valóságos Isten volt, és a másik két fél életszentsége — együttvéve és külön-külön is — felülmulta az ószövetség és az újszövetség minden szentjéét.

Anonymus.

«Ne vigy minket a kísértetbe!...»

Földi életünk forgatagában sokszor tolnak ajkunkra a fenti szavak. Léptenyomon találkozunk akadályokkal, melyek ég felé vezető utunkon gátolnak bennünket. Mondhatnám azt is, hogy életünk aláaknázott harcmezőhöz hasonlít, amelyen csak a legnagyobb óvatossággal haladhatunk előre. Nem egyformák ezek az aknák, nem is ugyanaz a kéz rakta azokat utunkba. Legfőbb kísértő *rosszrahajló emberi természetünk*, melynek Isten tervei szerint jónak kellene lennie. De az eredeti bűn sebet ütött mindnyájunkon s a boldogítónak tervezett emberi természet nagyon gyakran pusztulás okozója. Kísértő lehet maga a *sátán*, mely az ember törbeejtésén keresztül akarja örökös bosszúját kitölteni az Istenen. De kísérthet *rossz szándékú felebarátunk* is, aki a gonoszlélek szolgálatában áll.

Nap-nap után ezekkel a veszedelmes kísértőkkel kell hadat viselnünk. Hol egyik, hol meg a másik tolakszik előtérbe, hogy elvégezze romboló munkáját. A jószándékú ember nem viselkedhet ezekkel szemben közömbösen. A kísértésekről tud a jó Isten is. Néha megengedi, hogy kísértésekbe kerüljünk. Ezzel próbára akar bennünket tenni, hogy tudunk-e helytállani. A bibliai Jób történetében olvassuk, hogy az Isten megengedte a sátánnak Jób megkísértését. A szenvedések özöne zúdult reá, de kitartott. Megkísértette a sátán az Úr Jézust is, mikor negyven napig böjtölt a pusztában. De isteni fölényel verte vissza tolakodását. Szent Pál is panaszkodott a kísértő erőről, amelynek megszüntetéséért buzgón kérte az Urat. De az Úr megnyugtatta: «elég neked az én kegyelem». Tehát nekünk is számolnunk kell a kísértésekkel.

Imádságunk igazi célja tehát nem az, hogy kivételezést nyerjünk a kísértésekkel szemben, hanem az, hogy erőt nyerjünk a kísértések idején. A kísértés ki nem küszöbölhető. Sokszor talán jó, hogy általa önállóságot szerezhessünk lelki életünkben. A fegyverek is berozsdásodnak, ha nem használjuk. Akaratunk is csak úgy acélosodik és lesz éles, ha küzd a kísértések idején. A mennyország is harc árán szereshető meg. De lehet a kísértés megbízhatóságunk elismerésének a jele is. A gyakorlott embert mindig szívesen veszik igénybe nagy események idején. Isten a kísértések tüzeiben megacélosodott embert mindig úgy tekinti, mint kipróbált harcosát, akire Isten országa mindenkor számíthat.

A kísértésekkel szemben vigasztaló a Szentírás megállapítása: «Hűséges az Isten és nem fogja megengedni, hogy crötökön felül szenvedjétek kísértést, hanem a kísértéssel együtt a kimenekülést is megadja, hogy elviselhessétek.» (I. Kor. 10, 13.) Tehát Isten nem akarja elesésünket, ha mi magunk nem keressük a kísértést. Illetve nem esünk el, ha kísértés idején imádsággal fordulunk Urunkhoz. «Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.» (Mt. 26, 41.) — mondja tanítványainak a szenvedésre induló Úr Jézus.

Ez legyen útmutatás számunkra is. Aki szereti az Istent, imádkozik, a parancsolatokat megtartja vagy nem kerül egyhamar kísértésbe, vagy ha oda kerül is, szilárdan fogja állani helyét.

Az erdélyi egyházmegyei hatóság intézkedése révén az ottani plébániák és lelkészségek területén megindul az Oltáregyesületek megszervezése és központunkba való bekapcsolása. Ennek bizonyosságául Sándor Imre püspöki helytartó úr 979/91 P tagsági alamizsnát küldött be Központunknak annak kilátásba helyezésével, hogy a szervezés munkája megindul. A szervezéssel dr. Jakab Antal püspöki titkár urat bízta meg, aki máris felvette Központunkkal az érintkezést. Örömmel köszöntjük szeretett Erdélyünket e bekapcsolódás alkalmával s kívánjuk, hogy szentségi Jézusunk tegye mindnyájunk részére gyümölcsözővé együttműködésünket.

Örökimádás-templomunkban május havában minden este $\frac{1}{6}$ órai kezdettel szentbeszédnek voltak a Boldogságos Szent Szűz tiszteletére. A háborús idők ellenére is változatlan érdeklődéssel, nagy számban hallgatták a hívek szónokainkat. Szónokaink voltak: Kiss István templom-igazgató, közp. ügyv., dr. Fallenbüchl Ferenc pápai kamarás, ny. tanker. c. főig., dr. Szappanyos Béla koll. lelkész, Berkesi Mátvás hittanár, Kiszner József és Tóth József hitoktatók, Venczel Antal segédlelkészünk. «A fatimai Szent Szűz nyomában» főcímen tartották meg szónokaink beszédeiket a Szűzanya aktuális üzeneteiről. Különösen bensőséges volt a május 2-i Maria Reparatrix ünnep, mikor az ünnepélyes áldást Angelo Rotta pápai nuncius úr tartotta.

Ürnapja előtti három napon jún. 5., 6., 7-én eucharisztikus triduum lesz templomunkban. Mindegyik napon-este $\frac{1}{6}$ -kor szentbeszéd és ünnepélyes áldás.

A papi hivatások előmozdítása és támogatása érdekében «Opus vocationum» (Papi hivatások műve) címen bíboros Főpásztorunk 2044/1944. sz. alatt kelt magas leiratával jótékony célú mozgalmat engedélyezett, melynek irányításával Kiss István központi ügyvezetőt bízta meg. Minden hó első szombatján d. u. 3—4-ig közös imaóra lesz templomunkban a papokért és papi hivatásokért. Ugyanezen csoport adományok gyűjtésével is foglalkozik szegénysorsú papnövendékek és papnak készülő ifjak támogatására. (Érdeklődés e címen lehetséges: «Papi hivatások műve esztergomi főegyházmegyei csoportja» Budapest, IX., Üllői-út 77. Lelkesi hivatal.)

«**Jézus Szíve elmélkedések**» címen a Keresztény Anyák Kongregációjának kiadásában aktuális kis füzet fog megjelenni Központunkban. A júniusban megjelenő füzet ára 1-20 P és kapható lesz Központunkban, IX., Üllői-út 77.

«**Ő is szenvedett**» címen jelent meg dr. Nádas Zoltán püspöki tanácsos legújabb könyve. Korunk aktuális szenvedés-problémáját fejt ki a szerző meggyőző erővel. Az elkerülhetetlen szenvedés és heroikus elviseléséből fakadó megdicsőülés legsikerültebb megvilágítása. Kapható: «Fráter György» Sajtószövetkezetnél Budapest, IX., Gönczy Pál-u. 2. III. 11.

VATÉLJES • BÜCSÜKAR

Június 1. (első csütörtök), jún. 2. (első péntek), jún. 8. (Ürnapja, vagy nyolcadának bármely napja), jún. 16. (Jézus Szíve ünnepe), jún. 17. (Szűz Mária szepl. Szíve ünnepe), jún. 24. (Keresztelő Szent János ünnepe), jún. 29. (Szent Péter és Pál ünnepe), imádási óra napja, egy tetszészerinti nap.

(Egyházhatalom engedélyvel.)

Felelős szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS. Stephancum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.